

Kajári Gyula rajza

JÁVOR OTTÓ

HALOTTAK

Minden évben leutazom néhány napra abba a városkába, ahol gyermekkoromat töltöttem. Az idén télre esett a kirándulás. Silécem botjával kopogtam be nagynéném ablakán, aki földszintes házban lakik, de az ablakpárkányt csak ágaszkodva lehet elérni. Elmúlt dél, gyorsan húst sütött, hagymás zsírban burgonyát tört össze, a kamrában álló óriási üvegek valamelyikéből paprikába tömött savanyú káposztát emelt ki. Mindjárt el is mondta készítési módját, amit ő még nagyanyjától, az én dédanyámtól tanult. Ebéd után elbúcsúztam. Jó nagy hó volt, úgy terveztem, hogy kimegyek sível a Feketevágathoz, ott van valami menedékházféle, ott töltöm az éjszakát, és másnap délután indulok majd vissza. Nagynéném kikísért a kapuig.

A bejárat mellett rámutatott egy diófára:

– Látod, milyen szép?

Hangja száraz volt, mondata inkább kijelentés, mint kérdés.

– Tíz éve ültettem. Legalább lesz, amiről emlékeztek rám.

Arca mozdulatlan maradt, de a szeme – s ez csak most tűnt föl – mélyen besüppedt a homloksont alá. Mintha nem messzire, hanem messziről nézne.

– Vigyázz magadra!

– Ugyan! – mosolyogtam, és vállamra vettem a léceket.

Nagynéném háza a külvárosban épült, nem kellett sokat gyalogolni az országútig. Elértem a régi vámot. Már csak a sorompó kőtalpa volt meg. A kivégzett szabadsághősök emlékoszlopát sem fogta körül az az alacsony vaskerítés, melyhez